

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudkyň Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Daniely Menclové ve věci

žalobce: **M. H. L.**, narozený „X“,
státní příslušník Indické republiky,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti
žalované: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 3. 2019, č.j. MV-138380-4/SO-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 15. 3. 2019, č.j. MV-138380-4/SO-2018, **se pro vady řízení zrušuje a věc se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 15. 3. 2019, č. j. MV-138380-4/SO-2018 (dále též jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 5. 9. 2018, č. j. OAM-14448-32/ZM-2017 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), kterým byla zamítnuta žádost žalobce a neprodloužena platnost jeho zaměstnanecké karty dle ust. § 44a odst. 10 ve spojení s ustanovením § 46e odst. 1 a dále ve spojení s ust. § 37 odst. 2 písm. b) a v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), neboť se správnímu orgánu nepodařilo ověření údajů uvedených v žádosti. Současně se žalobce domáhal přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě konstatoval, že žalovaná porušila zásadním způsobem své povinnosti odvolacího správního orgánu, její rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Zároveň byl přesvědčen, že žalovaná opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Při vydání rozhodnutí byla rovněž zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon činností správních orgánů, a to § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.
3. Žalobce v žalobě předně namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalobce doložil v rámci odvolacího řízení správnímu orgánu prvního stupně požadované podklady, nicméně žalovaná na ně nikterak nereflektovala, v průběhu (odvolacího) řízení na ně nereagovala a v napadeném rozhodnutí se o nich nezmiňuje. Přitom je z těchto podkladů zřejmé, že žalobce splňuje veškeré předpoklady pro prodloužení povolení k pobytu. Žalobce namítal, že nemohl předložit tyto doklady dříve, neboť mu před správním orgánem prvního stupně nebyl poskytnut dostatek časového prostoru. Má proto za to, že se nejedná o novotu, zakázanou v odvolacím řízení ustanovením § 82 odst. 4 správního řádu.
4. Žalobce je navíc přesvědčen, že postup správních orgánů je výsledkem přepjatého formalismu a neodpovídá požadavkům na výkon dobré správy. I kdyby snad představovaly dodatečně předložené doklady nepřípustnou novotu v odvolacím řízení, pak bylo zcela zjevné, že žalobce má potřebné vzdělání a praxi a trvání na nostrifikaci středoškolského diplomu bylo nadbytečné opatření, neboť správní orgány měly dostatek podkladů pro závěr, že žalobce splňuje podmínky pro práci v pohostinství, když stejnou pracovní pozici vykonával již dlouhodobě. Ohledně zákazu formalistického postupu za použití v podstatě sofistikovaného odůvodňování zřejmé nespravedlnosti odkázal na judikaturu Ústavního soudu (např. nález sp. zn. Pl. ÚS 21/96) i Nejvyššího správního soudu (usnesení Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56).

5. Žalobce vytýkal dále správním orgánům, že se nezabývaly otázkou přiměřenosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu, resp. že neučinily nic pro to, aby zjistily okolnosti podstatné pro takové posouzení. Zcela ignorovaly na vazby žalobce, které má na území České republiky vybudované. Žalobce žil vždy legálně na území České republiky a díky podnikání mohl podporovat svou rodinu na území domovské vlasti, do jejíhož života je tak rozhodnutím o neprodloužení povolení k pobytu rovněž zasaženo. Neprodloužení pobytového oprávnění proto představuje zcela nepřiměřený zásah do soukromého života žalobce.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, kterou navrhovala zamítnout. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná označila podklady, které měl správní orgán prvního stupně pro své rozhodnutí k dispozici, popsala shodně jako v napadeném rozhodnutí jeho postup v průběhu správního řízení ohledně opakovaných výzev k doložení potřebných dokladů, jakož i reakci žalobce na tyto výzvy. Poukázala na to, že v době vydání napadeného rozhodnutí neměla žalobcem dodatečně předložené doklady k dispozici, tudíž je nemohla při svém rozhodnutí zohlednit a jakkoli se k nim vyjádřit. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017-35, pak vyslovila nesouhlas s námitkou žalobce o formalistickém postupu v dané věci.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce ani žalovaná se po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 172 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Žaloba byla shledána důvodnou.
10. Soud se nejprve zabýval žalobcem namítanou nepřezkoumatelností žalobou napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí nikterak nevypořádala se skutečností, že žalobce v odvolacím řízení předložil požadované podklady.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

11. Soud prostudoval žalobou napadené rozhodnutí a shledal, že žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve zrekapitulovala dosavadní průběh správního řízení, následně shrnula odvolací námitky žalobce uplatněné v doplnění blanketního odvolání ze dne 15. 10. 2018, a s těmito námitkami se na str. 3 - 5 vypořádala. Po posouzení dokladů, které žalobce předložil ke své žádosti v rámci řízení před správním orgánem prvního stupně, a po prověření postupu správního orgánu prvního stupně dospěla žalovaná k závěru, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a podané odvolání není důvodné. Konstatovala, že žalobce, přestože mu byla poskytnuta správním orgánem prvního stupně dostatečná lhůta pro předložení nostrifikační doložky příslušného orgánu České republiky, tuto nedoložil. Jelikož tak neučinil, nemohl správní orgán prvního stupně učinit jiný závěr než ten, že žalobce nesplňuje vzdělání požadované zaměstnavatelem a jeho žádost zamítnout.
12. Soud ovšem musel přisvědčit námitce žalobce, že se žalovaná nikterak nevypořádala s tím, že žalobce v průběhu odvolacího řízení doplnil podklady, dokládající splnění podmínek pro prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. K tomuto pochybení došlo, jak bude rozvedeno v následujícím odstavci, z důvodů zcela nezávislých na postupu žalované.
13. Z obsahu správního spisu bylo totiž zjištěno, že žalobce podal dne 19. 9. 2018 proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně blanketní odvolání, které na výzvu doplnil dne 24. 10. 2018 mj. tak, že v současné době vyřizuje v Indii další doklady týkající se jeho vzdělání a požádal o nostrifikační doložku s tím, že ihned po obdržení tohoto dokladu bude správnímu orgánu zaslán. Dne 1. 2. 2019 byl správnímu orgánu prvního stupně doručen Městským úřadem Černošice výpis z živnostenského rejstříku žalobce vyhotovený dne 29. 1. 2019, a ten jej postoupil žalované až dne 12. 3. 2019. Téhož dne, tj. 12. 3. 2019, bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno od žalobce podání ze dne 5. 3. 2019, v němž žalobce konstatoval, že k odvoláním podaným ve věci neprodloužení zaměstnanecké karty a neudělení souhlasu se změnou zaměstnavatele předkládá aktuálně nostrifikované doklady týkající se uznání platnosti dosaženého vzdělání. Přílohu tohoto podání poté tvoří rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 14. 1. 2019, č. j. 6189/SMT/2018-6, jímž byla uznána platnost zahraničního vysvědčení v České republice, Nostrifikační doložka o uznání platnosti zahraničního dokladu o dosažení vzdělání v České republice, Vysvědčení žalobce se známkami z maturitní zkoušky z roku 2002, kterou absolvoval na Státní střední škole v X, Vysvědčení žalobce se známkami z maturitní zkoušky z roku 2000, kterou absolvoval rovněž na Státní střední škole v X, Potvrzení vydané Státní střední školou v X ze dne 16. 11. 2019 o tom, že byl žalobce řádným studentem 9. až 11. třídy této školy, obsahující též výčet jednotlivých žalobcem absolvovaných předmětů. Na tomto místě je třeba připomenout, že napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 18. 3. 2019 a dne 19. 3. 2019 bylo doručeno do vlastních rukou zmocněnkyně žalobce. Až dne 26. 3. 2019 doručil správní orgán prvního stupně žalované podání žalobce ze dne 12. 3. 2019 včetně jeho příloh.
14. Podle § 17 odst. 1 věty třetí správního řádu správní spis tvoří zejména podání, protokoly, záznamy, písemná vyhotovení rozhodnutí a další písemnosti, které se vztahují k dané věci. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, tvoří správní spis všechny dokumenty týkající se téže věci; odborná literatura k tomu dodává, že obsahem spisu je „*vše, co nějak souvisí s řešenou věcí a bylo předloženo účastníky řízení či opatřeno správním orgánem. Výjimku tvoří skutečnosti obecně známé, které nemusejí být zachyceny v obsahu spisu, neboť se ani nedokazují.*“ (POTĚŠIL a kol.: Správní řád. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Komentář. Praha: C. H. Beck, 2015, 816 s.).

15. V průběhu odvolacího řízení došla správnímu orgánu prvního stupně dvě podání, která se stala součástí vedeného správního spisu – jedno o udělení živnostenského oprávnění žalobci příslušným úřadem dne 1. 2. 2019, a druhé dne 5. 3. 2019 zaslané žalobcem obsahující krom průvodního dopisu nostrifikační doložku, vysvědčení žalobce a potvrzení Státní střední školy v X v Indii. O skutečnosti, že se tato podání stala součástí spisu, vypovídá evidence spisového materiálu, přidělení čísel jednacích těmto dokumentům a jejich fyzické zařazení do spisu. Přestože bylo povinností správního orgánu prvního stupně doručit bezprostředně po obdržení doručené listiny, jakožto součást správního spisu, odvolacímu správnímu orgánu, aby je mohl učinit součástí svého přezkumu, učinil tak řádově týdný od jejich obdržení. Jistěže nelze po správních orgánech spravedlivě požadovat, aby veškerá podání účastníků řízení učiněná v době, kdy již probíhá řízení před odvolacím správním orgánem (s přihlédnutím k nutným organizačně technickým úkonům správních orgánů), byla odvolacím orgánům preposílána v rádech hodin, nelze však na stranu druhou připisovat k tíži účastníka řízení nedostatek kvality a pružnosti komunikačního mechanismu mezi správním orgánem prvního stupně a odvolacím orgánem.
16. V daném případě bylo pro soud stěžejní zjištění, že žalobce předložil správnímu orgánu prvního stupně předmětné dokumenty (nostrifikační doložku, vysvědčení, potvrzení ze státní školy) dne 12. 3. 2019, tedy před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí, k němuž došlo až dne 18. 3. 2019. K tomuto posledně zmiňovanému datu je třeba připomenout, že na napadeném rozhodnutí je sice uvedeno datum 15. 3. 2019, nicméně k vydání napadeného rozhodnutí došlo ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu až dne 18. 3. 2019, kdy byl učiněn úkon k jeho doručení, jak bylo ověřeno z otisku razítka označeného slovy „vypraveno dne“, jímž bylo napadené rozhodnutí opatřeno. Právě vydání rozhodnutí má účinky vně správního orgánu v tom smyslu, že jím je správní orgán dále zásadně vázán (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2011, č. j. 7 As 23/2011-82, nebo ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 Ans 2/2008-52). Soud má s ohledem na uvedené za to, že zde tudíž existoval dostatečný časový prostor mezi doručením předmětných listin správnímu orgánu prvního stupně a vydáním napadeného rozhodnutí k tomu, aby se žalovaná mohla dozvědět o jejich podání dříve, než k vydání napadeného rozhodnutí došlo. Správní orgán prvního stupně však listiny předložené žalobcem nepostoupil žalované obratem, a žalovaná je tak nemohla vzít v potaz, zmínit se o jejich existenci ve svém rozhodnutí a učinit o nich úvahu. Tento komunikační nedostatek mezi správními orgány nelze přičítat k tíži žalobce.
17. V nyní projednávané věci tak odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zcela postrádá posouzení podkladů předložených žalobcem (dne 12. 3. 2019) v průběhu odvolacího řízení, ačkoliv se žalovaná měla těmito listinami zabývat a vysvětlit, jaký význam pro dané řízení mají. Soud podotýká, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47). V odůvodnění napadeného rozhodnutí by tak mimo jiné mělo být uvedeno posouzení toho, zda předložení listin žalobcem dne 12. 3. 2019, tj. v průběhu odvolacího řízení, bylo rozhodující pro posouzení odvolání žalobce, či nikoliv. Dané se Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ovšem nestalo. Nadto soud uvádí, že nezůstala bez povšimnutí ani skutečnost, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí nikde nezmínila ani o doplnění podkladů dne 1. 2. 2019, tj. o výpis z živnostenského rejstříku žalobce, ačkoliv tato listina se do dispozice žalované dostala již dne 12. 3. 2019, tj. před vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

18. Na požadavku, aby se správní orgán vyjádřil k tomu, jaký význam mají žalobcem předložené doklady pro dané řízení, je v daném případě nutné trvat, a to za prvé z toho důvodu, aby žalobce porozuměl, proč v odvolacím řízení neuspěl, a v jaké je z hlediska doložených podkladů procesní situaci. A za druhé, jak již uvedl soud výše, je dodržení této povinnosti nezbytné z důvodu přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
19. V tomto kontextu je třeba zdůraznit, že soud má za úkol přezkoumávat zákonnost a správnost napadeného rozhodnutí. Správní soudnictví je formou soudní kontroly veřejné správy. Soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumává napadené rozhodnutí správního orgánu, přičemž však svou činností nenahrazuje prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy. Soudní přezkum správních rozhodnutí je koncipován až jako následný prostředek ochrany subjektivních veřejných práv, který při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008-57). Pokud z rozhodnutí správního orgánu v některé otázce nevyplývá, proč správní orgán postupoval tak, jak postupoval, jedná se o rozhodnutí nepřezkoumatelné. Soud nemůže nahrazovat činnost správního orgánu a zhojit vadu řízení. V projednávané věci se jedná o vadu, která vznikla nepředložením předmětných listin žalované, a následným chybějícím posouzením listin, které žalobce doručil správnímu orgánu prvního stupně v průběhu odvolacího řízení. Soud nemůže předjímat, zda by předložené listiny mohly mít vliv na napadené rozhodnutí žalované, anebo zda je žalobce mohl uplatnit dříve a žalovaná neměla povinnost k nim přihlížet (§ 82 odst. 4 správního řádu). Takovýmto postupem by totiž fakticky žalobci odňal právo na posouzení věci jednou instancí ve správním řízení. Je úkolem žalované, aby sama posoudila listiny, které se staly součástí správního spisu v odvolacím řízení, a to jak ty, které jí byly doručeny správním orgánem prvního stupně až po vydání napadeného rozhodnutí, tak i ty, které jí byly doručeny před jeho vydáním, a aby je přezkoumatelně vyhodnotila.
20. Vzhledem k výše uvedenému soudu nezbylo než napadené rozhodnutí žalované výrokem I. rozsudku zrušit dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátit žalované k dalšímu řízení. V něm bude žalovaná podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku, a bude se tedy muset zabývat podklady předloženými v odvolacím řízení a učinit o nich úvahu. Protože je dané pochybení odstranitelné i jen v řízení před správním orgánem II. stupně, nepřikročil již soud současně dle § 78 odst. 3 s. ř. s. ke zrušení prvostupňového rozhodnutí.
21. Námitkami žalobce, že splňuje veškeré podmínky pro vyhovění jeho žádosti, že jím předložené listiny předložené v průběhu odvolacího řízení nejsou nepřípustnými novotami a dále námitkami zpochybňujícími dostatečné zjištění skutečného stavu věci a vytýkajícími žalované, že její rozhodnutí je výsledkem přepjatého formalismu, a že se správní orgány nezabývaly otázkou přiměřenosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce, se soud nezabýval, neboť v situaci, kdy nebylo z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zřejmé, jak žalovaná nahlíží na předložené listiny, bylo by Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

hodnocení shora uvedených námitek ze strany soudu předčasným.

22. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn skutečností, že žalobce měl ve věci plný úspěch, a má svou oporu v ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce má tak právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti žalované, která ve věci úspěch neměla. Tyto účelně vynaložené náklady představují částku 11 228 Kč a sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, a dále z nákladů právního zastoupení, které tvoří mimosmluvní odměna za 2 úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby dle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] po 3 100 Kč vypočtená z tarifní hodnoty 50 000 Kč podle § 7 za použití § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, 2 paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu) a náhrada za daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z odměny a náhrad, tj. 1 428 Kč. Ke splnění povinnosti zaplatit žalobci náklady řízení určil soud žalované lhůtu 30 dnů.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 16. listopadu 2021

Mgr. Václav Trajer v.r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)